

Bị báo chí căn vặn, miễn cưỡng nhà chức trách Hoa kỳ phải thú nhận. Tương kế, tựu kế, tôi thảo ra kế hoạch Rồng Trắng.

Ông Hoàng đeo mục kính lên mắt :

— Bắt đầu từ phút này, anh sẽ là nhà siêu hình học danh tiếng trên thế giới.

— Thưa, tôi chẳng biết gì về siêu hình học.

— Bửu Tấn đã đưa anh vào trung tâm Z.003. Như vậy cũng đủ rồi. Hồi đội lốt bác sĩ ngữ học Lý Dĩ, anh mịt đặc hoàn toàn mà còn phỉnh gạt được địch, nên tôi tin lần này anh thành công. Tôi nghe nói anh là người biết nhiều truyện ma nhất trong Sở.

— Thưa, đó là truyện cổ tích, truyện đùa qua quýt, hầu hết là bịa đặt.

— Anh được toàn quyền bịa đặt. Tuy nhiên, tôi sẽ cử nhân viên có khả năng giúp anh một tay

— Lê Diệp ?

— Không. Người khác. Tôi sẽ báo anh biết sau. Cách đây ít lâu, trong khuôn khổ kế hoạch Rồng Trắng, tôi mời bác sĩ U Myen sang Sài Gòn giúp chính phủ Việt nam thiết lập một trung tâm khoa học siêu hình.

— Nghĩa là ông muốn tôi sửa soạn chờ R.U tới mang đi.

— Cũng gần như vậy. Tuy nhiên, mục đích chính của tôi vẫn là tiêu diệt hệ thống R.U ở đây.

— Ngay từ bây giờ, tôi đã ra lệnh chuẩn bị một trung tâm kiên cố để giam điệp viên R.U. Mẻ cá sắp đánh này chắc lớn lắm. À, còn vấn đề diện mạo, anh không khác U Myen mấy. Nếu khác là

khác ở chỗ U Myen nhiều tuổi hơn anh, nửa mái tóc đã bạc, có đê râu mép lún phún, và đeo kính cận thị gọng vàng.

Vấn Bình khôi hài :

— U Myen thích Salem và huyết ky như tôi không ?

Ông Hoàng nghiêm giọng :

— Theo chỗ tôi biết, U Myen rất mê xì-gà, Thứ Ha van lớn có mùi thơm bắc. Còn rượu thì anh khô lo. Mặc dầu sinh trưởng ở một quốc gia có truyền thống tu hành, U Myen lại là đệ tử của rượu mạnh. U Myen uống khá nhiều, và ít ra cũng là địch thủ đáng gờm của anh. Còn một điều nữa mà anh bằng lòng, đó là U Myen có nhiều cảm tình với phụ nữ đẹp. Hiện U Myen còn sống độc thân nhưng bạn gái thì nhiều.

— Cảm ơn ông.

— Anh sẽ tha hồ uống rượu mạnh và la cà trong các khách sạn ban đêm. Vì nhu cầu công tác, tôi không ngăn cản, dẫu anh có làm phiền nữa. Song, tôi cần nhắc lại rằng nhân viên kiểm tặc dạo này hoạt động đặc lực, nếu anh vô ý sẽ bị súc lên xe cây về bót, và tôi sẽ không can thiệp đâu.

— Thưa, ông yên tâm.

— Sở dĩ tôi nhắc lại vì sợ anh tưởng lầm thành phố Sài Gòn là Ba Lê hay Hương Cảng. Ngoài ra, tôi muốn anh ghi thêm điểm này nữa : trong suốt thời gian đóng vai U Myen anh phải nói tiếng Miến.

— Trời ơi ! Tôi đâu nói được tiếng Miến.

— Anh nhũn nhặn quá ! Tôi cả quyết là anh nói được. Trước kia, anh đã lưu lại Ngưỡng Quang gần 3 tháng. Tỉnh thoảng, anh đã ghé lại Miến.

Và nếu trí nhớ của tôi không đến nỗi tệ có lần anh đã làm xiêu lòng một thiếu nữ Miến xinh đẹp, và sau đó kết nạp nàng làm mật báo viên cho ta ở Ngưỡng Quang, mặc dầu nàng không nói được tiếng nào ngoài Miến ngữ.

— Thưa, ông nhớ rất đúng. Song trường hợp của tôi hồi ấy hoàn toàn khác với hiện nay.

— Hồi ấy anh biết nói tiếng Miến, hiện nay anh cũng nói tiếng Miến, nào khác gì đâu ?

— Thưa ông, khác lắm chứ ! Hồi ấy, tôi chỉ biết vắn vắn có mấy trăm tiếng cần thiết, tạm đủ để thuê phòng, mua hàng, và tỏ tình với đàn bà.

— Ồ, như thế đủ rồi.

— Thưa, tôi xin mạn phép không đồng ý với ông. Hiện nay, tôi đóng vai người Miến. Với mấy trăm chữ nghèo nàn, tôi không thể nào tỏ ra là người Miến chính cống được. Thế nào địch cũng phăng ra.

— Anh đừng ngại. U Myen sống trên đất Mỹ đã lâu, nên quen dùng tiếng Anh. Khi nào cần tới, anh sẽ nói tiếng Anh. Thỉnh thoảng, anh hãy quay ra Miến ngữ.

Hiện nay, anh phải hoạt động một mình. Khi nào cần thiết, tôi sẽ cho người tiếp xúc với anh. Hễ có người hỏi : « Mắt ông đau, ông thường dùng thuốc gì », thì anh đáp : « Tôi ít khi đau mắt, và lúc nào đau thì chữa bằng thuốc giọt của Đức ». Người này yêu cầu điều gì, anh nên làm ngay vì họ là đại diện riêng của tôi, và là đại diện toàn quyền. Đang lý hoạt động trên đất nhà, các

đồng nghiệp phải công khai và bí mật giúp đỡ nhau, song đây là công tác tối quan trọng, nên tôi không phổ biến rộng rãi.

— Thật ra, tôi không thích nhận công tác này, song vì ông tha thiết yêu cầu, tôi phải tuân theo lệnh ông. Duy tôi còn một điều thắc mắc : « Tôi được tự do hoạt động không ? »

— Từ ngày anh về nước hoạt động với tôi anh luôn luôn được tự do.

— Tại sao ông lại cử đại diện toàn quyền ?

— Vì hoàn cảnh bắt buộc. Thú thật với anh, tôi chưa đoán được tình hình trong những ngày sắp tới sẽ ra sao. Có thể tôi sẽ đưa chỉ thị khác cho anh, nên cần một đại diện toàn quyền. Tôi tin chắc anh không phản đối. Biết tình anh, tôi sẽ chọn người nào hợp sở thích của anh. Thôi, anh sửa soạn lên đường ngay mới kịp. Bưu Tấn sẽ đưa cho anh một số tài liệu nữa về siêu hình học. Anh nên nghiên cứu kỹ trong thời gian trên phi cơ.

— Thưa, tôi đáp máy bay đi đâu ?

— Phi cơ quân sự đặc biệt sẽ chở anh qua thẳng Mỹ quốc. Phi công chỉ đậu xuống Hạ uy Di nửa giờ để lấy xăng nhớt, rồi bay tiếp tới duyên hải Mỹ. Bác sĩ U Myen hiện ngụ tại Nữ ược.

— Tôi sẽ thay thế U Myen bằng cách nào ?

— Ta hoạt động chung với tinh báo Mỹ C.I.A. Sau khi anh đặt chân xuống phi trường quốc tế Nữ ược, nhân viên C.I.A. sẽ bí mật đưa

anh tôi nhà riêng của U Myen. Trước đó, U Myen đã được mang tới một địa điểm an toàn. Anh chỉ lưu lại NỮ ỨC hai tiếng đồng hồ. Chính phủ Việt nam đã lấy vé sẵn cho bác sĩ Myen đi Sài Gòn, qua Âu châu, Bắc Cực, Nhật bản.

— Khô quá, tôi phải lênh đênh suốt mấy chục giờ đồng hồ trên phi cơ mà không được giải trí, mặc dầu đã lâu tôi mới có dịp qua Mỹ.

— Xong vụ Rồng Trắng này, anh sẽ tha hồ nghỉ xả hơi. Anh muốn đi đâu, anh muốn đi với ai tùy ý, Sở sẽ đài thọ mọi phí khoản.

— Thưa, lần trước ông hứa cho tôi lên Đà Lạt rồi cuộc ...

— Vì công việc quá nhiều, không phải tại tôi.

— Thưa, còn vụ Nguyễn Hương lừa tôi vào bệnh viện Z. 005 năm liệt một tháng.

— Tôi đền thêm một tháng cho anh. Không hiểu sao các nữ nhân viên ban Biệt vụ ghét anh thậm tệ. Có lẽ ...

— Thưa, họ muốn tôi kết hôn với Nguyễn Hương.

Ông Hoàng mỉm cười, không đáp. Một lát sau ông đặt điều xi-gà vào đĩa đựng tàn, giọng mơ màng :

— Hồi còn trẻ, tôi cũng bị các nữ đồng nghiệp nghịch ngợm như anh. Nhiều khi tôi tức uất, muốn làm ra lẽ. Nhưng rồi tôi cũng lấy vợ như mọi người. Từ đó, họ không trêu chọc nữa. Ngày nay, tôi ao ước được họ đùa cợt hàng ngày như anh. Sự lưu tâm của phụ nữ là một vinh dự lớn lao cho tuổi thanh niên. Anh nên coi đó là hân hạnh. Nhưng thôi, chuyện phiếm mãi, sắp đến giờ phi cơ cất cánh rồi, anh còn hỏi điều gì nữa không ?

— Thưa ông, có thể dịch bố trí bắt cóc tôi dọc đường từ Mỹ sang Việt nam không ?

— Không. Tôi đã lo liệu chu đáo rồi. Dịch không biết U Myen ở đâu trên đất Mỹ. Dịch cũng không biết khi nào U Myen về, và về bằng lối nào. Tất cả những điều cần biết về U Myen đã được ghi đầy đủ trong tập hồ sơ này. Đây, anh cầm lấy.

Ông Hoàng đưa cho Văn Bình một xấp giấy dày cộm. Theo đúng chỉ thị, chàng sẽ đọc kỹ, học thuộc lòng, rồi đốt thành than.

Ông Hoàng rót một ly huyết ky cho Văn Bình :

— Tôi đã thừa riêng một thùng rượu thượng hảo hạng cho anh. Chừng một tuần nữa tàu thủy mới cập bến. Loại rượu này, tôi đặt mua tận bên Ai nhĩ Lan, tại một xưởng chế tạo danh tiếng cha truyền, con nối. Tôi tin là anh bằng lòng.

Cánh cửa từ từ mở ra. Bên ngoài, gió thổi lạnh lùng. Văn Bình bàng khuâng như người vừa ở rạp chiếu bóng gần máy lạnh bước ra. Chàng thọc tay vào túi quần, mân mê cái quạt máy mạ vàng xinh xắn. Cái bật lửa Ronson này vừa đánh thức một kỷ niệm.

Câu chuyện xảy ra trên một chuyến phi cơ thương mại Việt nam từ Vũng các về Sài Gòn. Vừa yên vị, chàng đã ngủ thiếp. Dọc đường tỉnh dậy, rời túi, chàng không tìm ra bật lửa. Gói thuốc Salem quen thuộc cũng bỏ quên. Thấy vẻ mặt chàng ngơ ngác, một nữ chiêu đãi viên cúi xuống hỏi chàng :

— Ông cần thuốc lá phải không ?

Chàng gật đầu :

— Vâng.

Thiếu nữ rút gói Salem trong túi, trình trọng bóc ra, mời chàng một điếu, và không quên bật lửa cho chàng. Chàng sửng sốt :

— Tại sao cô biết tôi hút Salem ?

Nàng mỉm cười, hàm răng trắng muốt :

— Em cũng định hỏi ông câu ấy.

Điếu thuốc bị tắt, nàng lại cúi xuống, hơi thở thơm tho của nàng phả vào mũi, làm chàng choáng váng. Nàng có vẻ đẹp no tròn, căng cứng và khiêu khích như minh tinh màn ảnh Tây phương. Thừa cơ, chàng hôn bừa vào má nàng. Nàng nhích người ra, giọng dịu dàng :

— Đừng ông. Hành khách cười chết.

— Xin lỗi cô. Cô đẹp quá, tôi cảm lòng không được.

— Ông cũng là người đàn ông đẹp nhất tôi gặp trong đời.

— Tên cô là gì ? Chắc tên cô cũng đẹp như người.

— Ông lầm rồi. Tên em xấu lắm.

— Tên tôi còn xấu hơn tên cô nhiều. Tôi là Nguyễn Văn Ất.

Nàng cười to hơn :

— Ô, em là Nguyễn Thị Giáp.

Phi cơ lạng sang bên. Không biết vô tình hay hữu ý, nàng ngã vào người chàng. Chàng ôm chặt lấy nàng và hôn thẳng vào môi. Nửa phút sau, nàng thở dài đứng dậy, rồi đưa gói Salem và cái quạt máy cho chàng :

— Biểu anh đề làm kỷ niệm. Anh vừa giúp em tìm lại cuộc sống. Nếu không gặp anh, em đã ngủ giấc ngàn thu ở Vọng các đêm nay. Em

buồn lắm, anh ạ. Em đã mua sẵn ba ống thuốc ngủ, chỉ chờ máy bay hạ cánh, về khách sạn là uống.

— Tại sao ?

— Người yêu của em tử thương ngoài mặt trận. Mắt anh ấy, em tưởng đời em không còn gì nữa. Phút gặp gỡ tình cờ với anh trên máy bay đã làm em vui lại như xưa.

— Tôi sẽ làm cô vui hơn nữa. Đêm nay, cô ở đâu ?

— Em về nhà quen, không thuê phòng ở khách sạn nữa. Mỗi tuần, vào chiều thứ hai, em làm chiều dài viên đường hàng kh ông Sài Gòn — Vọng các. Nếu anh không hẹn với ai, phiền anh tuần, tới đón em ở phi trường Đồn Muong.

Nói đoạn, nàng quay đi. Văn Bình quên bẵng không hỏi tên thật của nàng là gì. Đúng hẹn, chàng lên trường bay đón nàng, song không gặp. Thứ hai sau nữa, nàng cũng vắng mặt. Từ bấy đến nay, chàng chưa được gặp lại nàng. Tuy nhiên chàng còn nhớ mãi làn da thơm mát của nàng và cái bật lửa Ronson bằng vàng đã theo chàng trong mọi công tác nguy hiểm.

Lát nữa, c hàng cũng lên phi cơ, nhưng đó là phi cơ quân sự, toàn đục rựa, không một bóng hồng. Chàng không có hy vọng ôm hôn những người đàn bà lạ.

Bất giác, Văn Bình th ở dài. Tiếng động cơ xe hơi nổ ròn kéo chàng về thực tại.

***

Chiếc tắc xi phóng như bay trên con đường bờ sông vắng vẻ. Gió buổi tối thổi vào phần

phật. Từ này đến giờ Trần Hình làm lì, không nói tiếng nào. Vì thật ra, hẳn chưa hoàn hồn. Những vụ giết người liên tiếp xảy ra, vượt khỏi tầm dự tính, đã biến hẳn thành con người máy.

Tôkarin hỏi hẳn, giọng ngọt ngào :

— Tại sao ở đường Tân Đà anh lại bỏ chạy hết hoảng ?

Trần Hình chép miệng :

— Tôi lỡ tay giết hai đứa nhỏ. Lẽ ra ...

Tôkarin gạt phắt :

— Hừ, giết rồi thì thôi, khỏi cần biện hộ. Nhưng giá hồi trưa anh không lại bẻm Tân Đà thì hai đứa bé vẫn còn sống. Tôi nói thế, không phải vì thương tiếc tính mạng chúng, mà vì muốn dạy anh một bài học. Hễ làm việc gì, phải suy nghĩ trước. Giết người cũng như đánh xi tầy phải luôn luôn bình tĩnh, lạnh lùng. Nếu tôi không đậu xe ngoài hẻm, và nếu khi ấy có cảnh binh, anh sẽ nghĩ sao ?

Trần Hình nín lặng. Hẳn cảm thấy thua Tôkarin quá nhiều. Dường như Tôkarin có biệt tài đoán được ý nghĩ trong đầu hẳn. Trần Hình rợn tóc gáy trước cái nhìn nhọn như mũi dùi xóc vào da thịt của gã đại úy Mỹ. Anh đèn táp-lô chiếu vào đôi môi đầy, luôn luôn mím lại, hể há ra là báo hiệu thần Chết. Tôkarin bích cùi tay vào ngực Trần Hình :

— Anh đang hối hận phải không ?

Tôkarin nói đúng. Trần Hình đang nhớ lại xác ba bố con vô tội nằm sóng soài bên rãnh nước hầm thiu. Bên tai hẳn văng vẳng tiếng kêu khóc thảm thê của một gia đình bất hạnh một

đêm phải mua ba cái quan tài. Trước sự căm lạng của Trần Hình, Tôkarin cười gằn :

— Anh là đồ bỏ. Trong đời anh còn phải giết nhiều hơn nữa. Chúng ta không phải nhà buôn, bán hàng lấy lời, cũng không phải nhà văn, moi óc in sách. Mà là cán bộ điệp báo. Nghề làm điệp báo thường được coi là nghề vô lương tâm nhất, vì mỗi đêm phải tử tế yêu đương với một hoặc nhiều người đàn ông khác nhau. Song đối với nghề điệp báo, thì làm điệp còn là nghề có lương tâm. Vì làm điệp còn có thể yêu thương thật tình. Làm điệp còn có thể hoàn lương. Nhân viên điệp báo là con người máy, không biết tình yêu, cũng như không biết lương tâm là gì hết. Tuy ăn lương Phòng Nhì lâu năm, anh mới là kẻ tấp tễnh vào nghề. Bắt đầu từ nay, anh hãy luyện lấy khối óc và trái tim bằng thép. Bằng không, tính mạng anh chưa giá trị bằng con ruồi.

Đĩ nhiên, mới giết người lần đầu bao giờ cũng sợ hãi và hối hận. Nhưng đến khi giết 5 người, 10 người, sợ hãi và hối hận không còn nữa. Mạnh khỏe mà dân anh chị giết người quốc tế dùng để trấn áp sợ hãi và hối hận là giết, giết, giết đến khi nào cái chết của thiên hạ biến thành món ăn cần thiết hàng ngày, đến khi nào bàn tay không run, khối óc không bối rối nữa.

Trần Hình há hốc miệng nghe Tôkarin giảng bài. Xe hơi dừng lại trên một con đường tối om gần Sở Thú. Tôkarin tắt đèn, lái xe sát lề. Toàn thân Trần Hình run lay bầy. Tôkarin đi vào miệng hẳn một chai huyết-ky dẹt :

— Chỉ có thế mà sợ được ư. Rượu đây, uống đi cho lại sức.